

powinny skorzystać z krajowych środków prawnych w celu dochodzenia swoich praw w sposób bardziej bezpośredni i osobisty (np. nakaz sądowy skierowany do organu administracji, uchylenie decyzji krajowej i/lub zasądzenie odszkodowania).

W odniesieniu do poruszonych przez Pana kwestii sytuacja przedstawia się następujący sposób.

A. Prawa jednostek w postępowaniu karnym

Z Pana listu istotnie wynika, że duńskie władze mogły naruszyć Europejską Konwencję Praw Człowieka (EKPCz), jeśli – zgodnie z Pańskim stwierdzeniem, w trakcie postępowania karnego w Pana sprawie wystąpiły nieprawidłowości. Dania, tak jak wszystkie państwa członkowskie UE, jest stroną przedmiotowej Konwencji. Jeżeli osoba zamieszkała w państwie, które jest sygnatariuszem tej Konwencji, uważa, że naruszono jej prawa, może wnieść pozew do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (Francja). Tak więc kolejnym możliwym krokiem w Pana przypadku byłoby złożenie skargi do tego Trybunału. Proszę zwrócić uwagę, że art. 35 (Warunki dopuszczalności skargi) stanowi, że Trybunał może rozpatrywać sprawę dopiero po wyczerpaniu wszystkich środków odwoławczych przewidzianych prawem krajowym.

B. Dyrektywa 83/182/EWG

Pragnę poinformować, że dyrektywa 83/182/EWG przewiduje, że osoba mająca miejsce stałego pobytu w jednym państwie członkowskim może tymczasowo używać samochodu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym zamieszkuje. Co za tym idzie, tymczasowe korzystanie z samochodu w innym państwie członkowskim nie powinno mieć żadnych konsekwencji podatkowych, pod warunkiem że „zwykłe miejsce zamieszkania” użytkownika samochodu znajduje się w innym państwie członkowskim.

Do celów określenia „zwykłego miejsca zamieszkania” krajowe władze muszą wziąć pod uwagę zarówno zawodowe, jak i osobiste więzi danej osoby z danym miejscem oraz ich czas trwania. Jeżeli te więzi nie są związane tylko z jednym państwem członkowskim, dyrektywa daje pierwszeństwo powiązaniom osobistym nad zawodowymi, pod warunkiem, że dana osoba regularnie powraca do miejsca więzi osobistych. Ten ostatni warunek nie musi jednak być spełniony, jeśli osoba mieszka w państwie członkowskim w celu wypełnienia zadania w określonym czasie.

Jak wspomniano powyżej, do duńskich organów administracyjnych należy analiza i ocena wszystkich istotnych faktów dotyczących Pańskiego przypadku, w świetle kryteriów wynikających z orzecznictwa UE.

W odniesieniu do duńskich przepisów i praktyki administracyjnej, implementujących dyrektywę 83/182/EWG, chciałabym poinformować, że niedawno zwróciłam się do władz duńskich z prośbą o weryfikację tej kwestii. W szczególności zwróciłam uwagę administracji na wyrok Trybunału w sprawie C-144/08 – *Komisja Wspólnot Europejskich przeciw Republice Finlandii* i poprosiłam władze duńskie o podanie krajowych przepisów dotyczących określenia zwykłego miejsca zamieszkania w sytuacji, gdy dana osoba wykonuje ograniczone w czasie zadania.